

EL SOMNI REALITZAT O L'EXALTACIÓ DEL JOC DIDÀCTIC

Una vegada era un cop i un cop era una vegada que un nen jugava. Era un nen quiet de fets, inquiet de pensaments. El recordo molt bé...

El seu joc preferit era l'arquitectura; així tal com raja... "l'arquitectura". Jugava amb "arquitectures" de fusta tenyida de colors vius i també amb altres de més preu de suro o fusta polida i esmaltada. No va jugar mai amb "meccanos" i menys amb jocs bèl·lics.

Crec que va ser precursor de la transformació dels teatres en cinemes perquè va transmutar el seu teatre de titelles en cine. Canvià cortines i bambolines en pantalla, això sí: de les que baixen automàticament després que s'obre el teló, com un Coliseum qualsevol.

L'arquitectura es feia i es desfeia per art de les seves manetes en un equilibri fràgil com cal en un Empordà de vents que ho tomben tot.

Perquè quedés constància de la seva creació, l'infant, molt tendre ell, dibuixava cases, no ja de les de "boca, ulls i xemeneia fumejant" sinó cases amb porxos, balconades, sòcols, cornises i elements arquitectònics molt definits, encara que barrocs, desproporcionats i pretensiosos. També dibuixava edificis "singulars" que diem ara: hotels, castells i xalets costaners... amb noms que ja en aquell temps eren passats de moda, "mariluz", "mar-azul", etc.

Els seus avis recordaven cofois que la primera vegada que el dugueren a les Fires de Girona va deixar de banda cavallets i parades per fruir a bastament del barri antic. Conèixer de cop i volta la ciutat vella va ser el seu bateig arqueològico-monumental. No el varen treure fàcilment dels Banys Àrabs... Les fires quedaven lluny; ni falta que li feien. En arribar a casa dibuixà edificis amb columnes i capitells i pedres ben aparellades.

Els seus dibuixos "creixien" amb ell i omplien tots els marges de les seves llibretes. Eren esglésies-auditoris (altra visió de futur) i cases penjades de les roques.

La materialització dels seus somnis era crear parterres i bancs a l'hortet de l'avi. Plantava flors i ordenava testos (el que en diríem ara "fer arquitectura paisatgística").

A l'edat de triar què volia ser de gran ho tenia clar: estudiar per Aparellador perquè es fessin realitat aquells somnis d'ordenar (fer parterres a l'hort), crear (dibuixar esglésies), equilibrar (construir cases sobre cingles) i transmutar (fer cinemes dels teatres, habitatges de cases enrunades). I això tot jugant perquè l'infant que tots portem a dins no ha deixat mai de jugar. Ha jugat sempre a "arquitectu-

ra", assenyadament, com cal, perquè aquest és un joc molt seriós. Fent i desfent i tornant a fer. Fent pels que vinguin tot darrera, infants inclosos... que puguin quedar bocabadats davant les obres d'arquitectura com el nen de la nostra història en els Banys Àrabs, aquest nen

que recordo amb tant de detall... perquè era jo.

Llançà, novembre de 1989

JOAN Ma. PAU i NEGRE
Aparellador

Dibuix de l'autor a l'edat de 14 anys